

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 czerwca 2013 r. — Versalis SpA, dawniej Polimeri Europa SpA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-511/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku butadienowego i kauczuku butadienowo-styrenowego wytwarzanego metodą polimeryzacji emulsyjnej — Ustalanie cen docelowych, podział klientów w drodze porozumień o nieagresji i wymiana informacji handlowych — Dowód — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Kwota grzywny — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczność obciążająca — Powrót do naruszenia)

(2013/C 225/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Versalis SpA, dawniej Polimeri Europa SpA (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti i L. Nascimbene, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, L. Malferrari i G. Conte, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-59/07 Polimeri Europa przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 EOG (sprawa COMP/F/38.638 — Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo-styrenowy), lub, tytułem żądania ewentualnego, żądanie uchylenia albo obniżenia grzywny nałożonej na Polimeri Europa SpA — Naruszenie prawa do obrony — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Brak uzasadnienia

Sentencja

- 1) Odwołanie główne i odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 2) Versalis SpA zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem głównym.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem wzajemnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 340 z 19.11.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofia-grad — Bułgaria) — Zuheyr Frayeh Halaf przeciwko Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet

(Sprawa C-528/11) ⁽¹⁾

(Azyl — Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 — Określanie państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego — Artykuł 3 ust. 2 — Uprawnienia dyskrecjonalne państw członkowskich — Rola Urzędu Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców — Obowiązek zwrócenia się przez państwa członkowskie do tej instytucji o przedstawienie opinii — Brak)

(2013/C 225/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Zuheyr Frayeh Halaf

Strona pozwana: Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen sad Sofia-grad — Wykładnia art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1) — Wniosek o azyl złożony już w innym państwie członkowskim — Obowiązek państwa członkowskiego, do którego się zwrócono, przejścia odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o azyl na podstawie klauzuli suwerenności przewidzianej w art. 3 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia w przypadku niezgodności z międzynarodowymi normami praw człowieka i art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ustawodawstwa i praktyki dotyczącej azylu w odpowiedzialnym państwie członkowskim — Ustawodawstwo państwa członkowskiego, do którego się zwrócono, nieprzewidujące kryteriów ani reguł postępowania w celu zastosowania klauzuli suwerenności — Dopuszczalne dowody niezgodności z prawem Unii w dziedzinie azylu w przypadku braku wyroku Trybunału Sprawiedliwości stwierdzającego uchybienie w wyniku tych naruszeń państwa członkowskiego odpowiedzialnego w dziedzinie azylu

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego należy interpretować w ten sposób, że pozwala państwu członkowskiemu, którego kryteria wymienione w rozdziale III rozporządzenia nie wskazują jako odpowiedzialnego, na rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, nawet jeżeli nie występuje żadna okoliczność uzasadniająca

zastosowanie klauzuli humanitarnej z art. 15 tego rozporządzenia. Możliwość ta nie jest uzależniona od okoliczności, że państwo członkowskie odpowiedzialne na podstawie tych kryteriów nie udzieliło odpowiedzi na wniosek o przyjęcie z powrotem danej osoby ubiegającej się o azyl

- 2) Państwo członkowskie, w którym przebywa osoba ubiegająca się o azyl, nie jest w trakcie procesu określania odpowiedzialnego państwa członkowskiego zobowiązane do zwrócenia się o opinię do Urzędu Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców, w sytuacji gdy z dokumentów tej organizacji wynika, że państwo członkowskie, które kryteria wymienione w rozdziale III rozporządzenia nr 343/2003 wskazują jako odpowiedzialne, narusza prawo Unii w dziedzinie azylu

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)) London — Zjednoczone Królestwo — Olaitan Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-529/11) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 12 — Rozwiedziony małżonek obywatela państwa członkowskiego, który pracował w innym państwie członkowskim — Pełnoletnie dziecko kontynuujące naukę w przyjmującym państwie członkowskim — Prawo pobytu dla rodzica będącego obywatelem państwa trzeciego — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuły 16–18 — Prawo stałego pobytu przysługujące członkom rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich — Legalny pobyt — Pobyt oparty na wspomnianym art. 12)

(2013/C 225/20)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Olaitan Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

przy udziale: AIRE Centre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Wykładania art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68

z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) — Prawo pobytu przysługujące po rozwodzie z obywatelem innego państwa członkowskiego, który skorzystał ze swojego prawa do swobodnego przemieszczania się, obywatelowi państwa trzeciego sprawującemu pieczę nad dzieckiem mającym ponad 21 lat i kontynuującym naukę w przyjmującym państwie członkowskim — Pojęcie rodzica sprawującego faktycznie pieczę nad dzieckiem — Kryteria oceny

Sentencja

- 1) Rodzic dziecka, które osiągnęło pełnoletność i które uzyskało dostęp do kształcenia na podstawie art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty, zmienionego dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r., może nadal korzystać z pochodnego prawa pobytu na podstawie tegoż artykułu, jeśli jego obecność i piecza są wciąż niezbędne, aby dziecko to mogło kontynuować i ukończyć naukę, czego ocena należy do sądu odsyłającego przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności rozpatrywanej przez niego sprawy.
- 2) Okresy pobytu w przyjmującym państwie członkowskim ukończone przez członków rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, wyłącznie w oparciu o art. 12 rozporządzenia nr 1612/68, zmienionego dyrektywą 2004/38, i przy niespełnieniu warunków wymaganych do korzystania z prawa pobytu na podstawie tej dyrektywy nie mogą być wzięte pod uwagę dla celów nabycia przez tych członków rodziny prawa stałego pobytu w rozumieniu tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Mehmet Arslan przeciwko Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

(Sprawa C-534/11) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2008/115/WE — Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Zastosowanie względem osób ubiegających się o azyl — Możliwość dalszego stosowania środka detencyjnego względem obywatela państwa trzeciego po złożeniu przez niego wniosku o udzielenie azylu)

(2013/C 225/21)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud